

Maska

Stoji ona pred zrcalom,
gleda svoje bijedo lice.

Staviv masku, odraz svoj
u čudu gleda, netremice.

I sve što je sivo bilo,
i sve što je bilo bijelo
postalo je puno boja,
sve raspadnuto – cijelo!

Kao kameleon
mijenja boju duše svoje
i što dalje ide stazom,
svjetlosti vatromet to je...

Obrazi joj i usne rumeni,
u očima odraz boja.

Ispod maske navučene
ne boji se biti svoja!

Ispod nje je tako sretna,

nezaustavljiva, poletna.

Onaj izgled još od prije –
ni traga mu više nije!
Ta joj maska čini čuda
i vrijedna je svakog truda.

Kada ode na sigurno,
masku skine
i postaje ona stara.

Vrijeme teče strelimice
i sutra se već otvara:
uskoro će i bez maske
pokazati pravo lice!

Ema Pintar, 6. c